БРАТСКИ ПЈЕСНИ

БРАТСКИ ПѢСНИ

СОФИЯ
1941

Лито-печатъ — Гурко 22, София

Когато природата се подновява,
птичкитѣ пѣятъ;
Въ началото на всѣка божествена
култура, човѣцитѣ пѣятъ;
Когато свѣтътъ се пресъздава,
ангелитѣ пѣятъ.

(Извадки изъ страницитѣ на
най-старата книга въ свѣта).

БРАТСТВО, ЕДИНСТВО

КАТО МАРШЪ

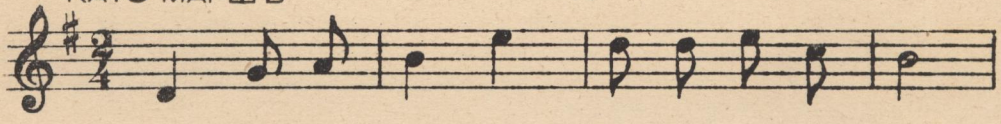

Брат - ство, е - дин - ство ни - е ис - ка - ме,

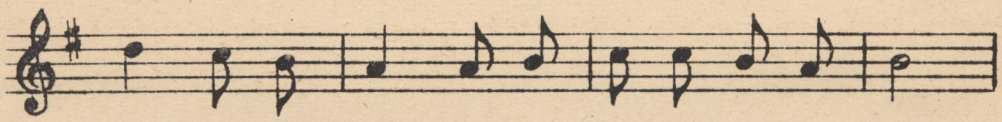

зо - въть на Лю - бовь - та ни - е пус - ка - ме,

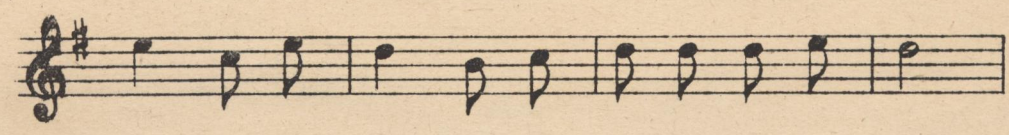

ми - ръть на Ра - дость-та ни - е ви - ка - ме:

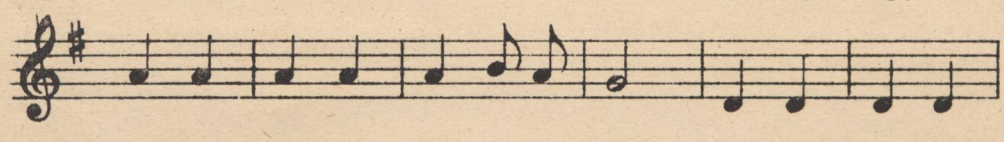

Благъ жи-вотъ в'насъ да вли-ва - ме; благъ жи-вотъ в'насъ

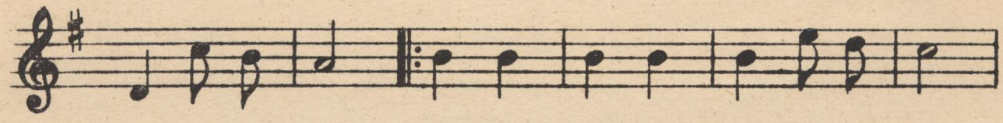

да вли-ва - ме; благъ жи - вотъ в'насъ да вли-ва - ме;

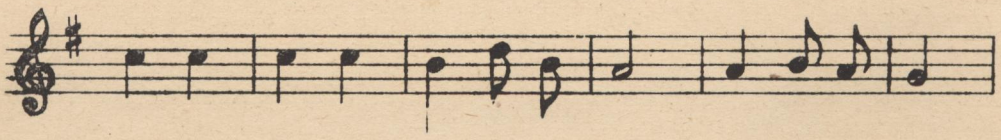

благъ жи- вотъ в'насъ да вли-ва - ме, да вли-ва - ме,

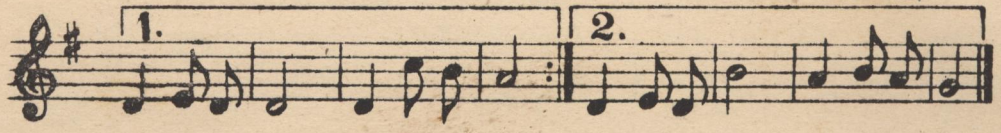

да влива-ме, да влива-ме; да вливаме, да вливаме.

БРАТСТВО, ЕДИНСТВО

Братство, единство ние искаме,
зовътъ на Любовьта ние пускаме,
мирътъ на Радостьта ние викаме:

Благъ животъ въ насъ да вливаме;
благъ животъ въ насъ да вливаме;
благъ животъ въ насъ да вливаме;
благъ животъ въ насъ да вливаме;

да вливаме, да вливаме, да вливаме;
благъ животъ въ насъ да вливаме;
благъ животъ въ насъ да вливаме;
да вливаме, да вливаме, да вливаме!

НАПРЕДЪ ДА ХОДИМЪ СМѢЛО

КАТО МАРШЪ

На - предъ да хо-димъ смѣ - ло в'чер-то - зи - тѣ без-

мълв - ни на тай - но - то по - зна - нье, с'жи-

вотъ и си - ла пъл - ни. Катъ вих - ри надъ го-

ри - тѣ, с'духъ пла- менъ въвъ гър - ди - тѣ, на-

1. 2.

предъ да по-ле-тимъ, свѣ-та да об-но-вимъ! Катъ вимъ!

НАПРЕДЪ ДА ХОДИМЪ

Напредъ да ходимъ смѣло
въ чертозитѣ безмълвни
на тайното познанье,
съ животъ и сила пълни.

Катъ вихри надъ горитѣ,
съ духъ пламенъ въ гърдитѣ, } 2
напредъ да полетимъ,
свѣта да обновимъ!

Земята съ чисти мисли
да оградиме здраво,
и злото всепорочно
да победиме съ право.
Катъ вихри надъ горитѣ, и пр.

На слабитѣ да носимъ
подкрепа и обнова,
на страдащитѣ — милость
и свободата нова.
Катъ вихри надъ горитѣ, и пр.

Въвъ бездната да слѣземъ,
хоругва да поставимъ
и падналитѣ братя
отъ мѫка да избавимъ.
Катъ вихри надъ горитѣ, и пр.

Тогава да отворимъ
на новий градъ вратитѣ,
въ Ерусалимъ да влѣземъ —
свѣта на свѣтлинитѣ.
Катъ вихри надъ горитѣ, и пр.

ВРЕМЕ Е ДА ВЪРВИМЪ

КАТО МАРШЪ

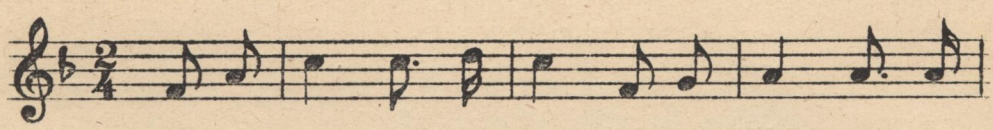

Вре ме е да вър-вимъ, зло- то да по - бе-

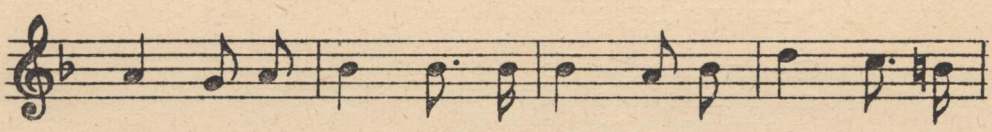

димъ, ми-ра да въ - дво-римъ, Христа да въз - ца

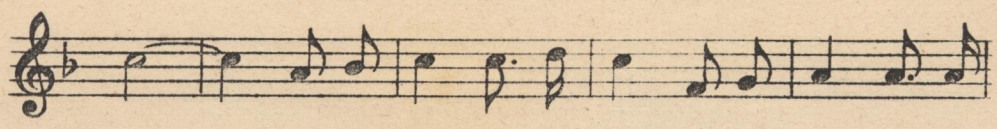

римъ! Прав-да ще въ - ве-демъ, сво-бо - да ще да-

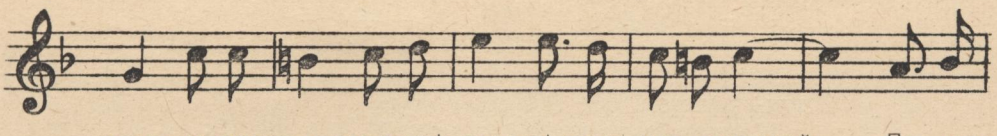

демъ, и презъ всичкитѣ дни вѣр-ни ще сме ний. Да ца-

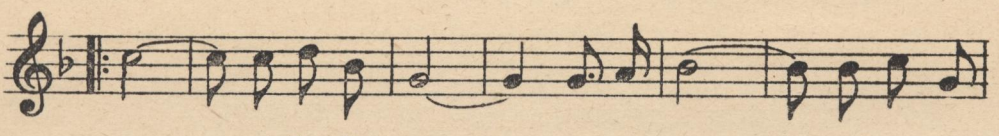

ру- ва Лю-бовь- та, да ца- ру - ва благость-

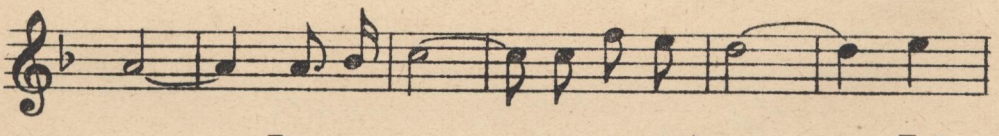

та, Богъ е ца - рьтъ на свѣ - та, Той

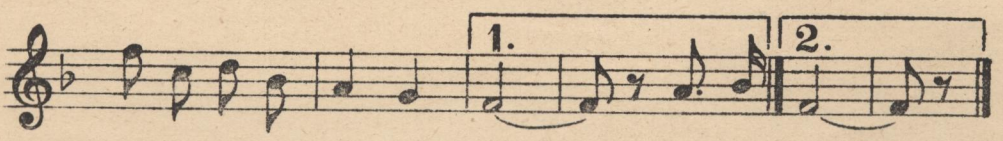

в'пѫ-тя ни е свѣт-ли - на. Да ца - на.

ВРЕМЕ Е ДА ВЪРВИМЪ

Време е да вървимъ,
злото да победимъ,
мира да въдворимъ,
Христа да възцаримъ!
Правда ще въведемъ,
свобода ще дадемъ,
и презъ всичкитѣ дни
вѣрни ще сме ний.
Да царува Любовьта,
да царува Благостьта,
Богъ е царьтъ на свѣта,
Той въ пѫтя ни е свѣтлина.

Бързо да полетимъ,
мощно да възтрѫбимъ,
радость да възвестимъ,
вѣра да съживимъ!
Ще огрѣй пакъ свѣта
въ първата красота;
свобода, миръ и редъ
ще владѣятъ вредъ.
Да царува Любовьта,
да царува Благостьта,
Богъ е царьтъ на свѣта,
Той въ пѫтя ни е свѣтлина.

ЗА НЕБЕСНИЯ ЦАРЬ

КАТО МАРШЪ

На - предъ, на-предъ за сла - ва в'бой за ца-

ря не-бес - ни, ца- рьтъ на прав-да, миръ и лю-бовь,

миръ и лю - бовь, миръ и лю-бовь, лю-бовь, лю-бовь.

Слава, сла - ва тебъ по-до - ба ва: ти си царь на

прав - да и миръ, ти си царь на прав- да и миръ,

миръ и лю- бовь, миръ и лю - бовь, миръ и лю-

бовь, миръ и лю - бовь, лю - бовь, лю - бовь.

ЗА НЕБЕСНИЯ ЦАРЬ

Напредъ, напредъ за слава
Въ бой за царя небесни,
Царьтъ на правда, миръ и любовь,
миръ и любовь,
миръ и любовь,
любовь, любовь.

Слава, слава Тебъ подобава:
Ти си царь на правда и миръ,
Ти си царь на правда и миръ.
миръ и любовь,
миръ и любовь,
миръ и любовь,
миръ и любовь.
любовь, любовь.

НАПРЕДЪ, ЧАДА, НАПРЕДЪ

КАТО МАРШЪ

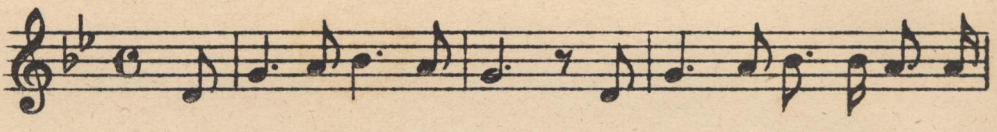

На-предъ, чада, на-предъ, но- се - те Сло- во-то на-

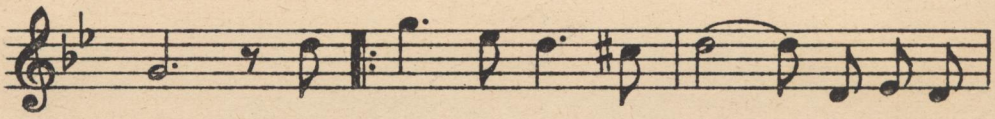

вредъ! Безъ страхъ в'живо - та новъ, но-се- те

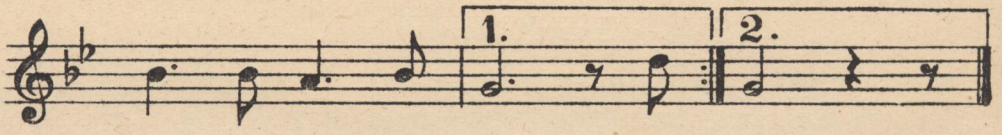

Прав - да, Миръ, Лю - бовь! Безъ бовь!

НАПРЕДЪ, ЧАДА, НАПРЕДЪ

Напредъ, чада, напредъ,
носете Словото навредъ!
Безъ страхъ въ живота новъ, } 2
носете Правда, Миръ, Любовь!

Отъ новото небе
Спасителтъ ни днесъ зове;
я чуйте този зовъ —
носете Правда, Миръ, Любовь! } 2

Тукъ долу нѣма миръ,
неправдата е въ длъжъ и ширъ;
разсѣйте бързо днесъ
за миръ и правда блага весть! } 2

Напредъ, чада, напредъ,
носете Словото навредъ!
Безъ страхъ въ живота новъ, } 2
носете Правда, Миръ, Любовь!

ДЪРЗОСТЬ ВЪВЪ ХРИСТА

КАТО МАРШЪ

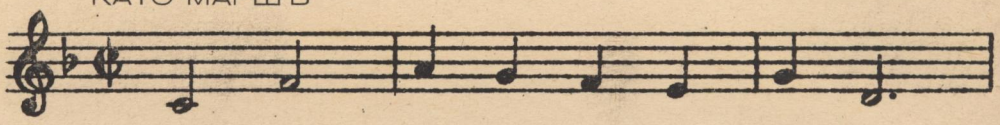

Дър - зость въвъ Хри - ста, дру - га - ри,

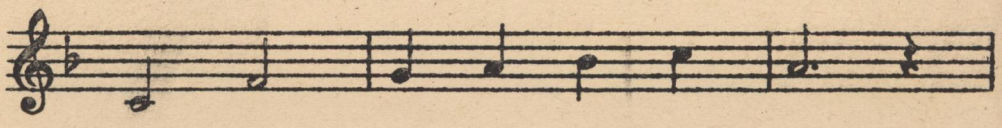

да вър - ви - ме все - на - предъ!

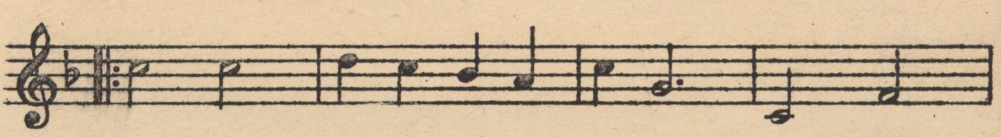

Богъ—Хри - стосъ ни в'пѫ-тя во- ди, той е

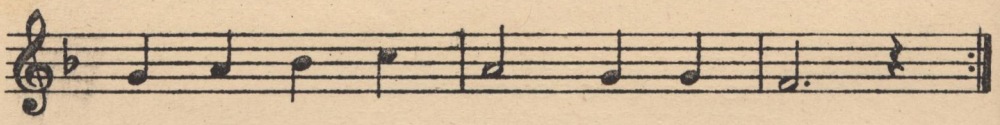

мо- щенъ царь на - вредъ, царь на - вредъ.

ДЪРЗОСТЬ ВЪ ХРИСТА.

Дързость въвъ Христа, другари,
Да вървиме все напредъ!
Богъ-Христосъ ни въ пѫтя води,
Той е мощенъ царь н а в р е д ъ, } 2
царь н а в р е д ъ.

И тукъ, долу, и тамъ, горе,
Въ мировете безъ конецъ,
Всѫде само Той царува,
Той е скиптъръ и в ѣ н е ц ъ, } 2
и в ѣ н е ц ъ.

Управлява, благославя —
Всичко въ мѫдрость да расте,
Плодове на Правда свята
Въ жертва да му п р и н е с е, } 2
принесе.

Ето днесъ ни горе викатъ,
Къмъ небето да вървимъ;
Че тамъ радость ни очаква,
Новъ градъ да си с ъ г р а д и м ъ, } 2
съградимъ.

Отъ смъртьта се не плашете,
Не загива сѫщностьта;
Туй, що смърть зовеме тука,
За небето е в р а т а, } 2
е врата.

Съ радость и хвалебни пѣсни
Ще прекрачимъ нейни прагъ,
А отвѫдъ Христосъ ни чака,
Все тъй кротъкъ, в с е т ъ й б л а г ъ } 2
все тъй благъ.

И тамъ Той ще ни научи
Тленното какъ да не тлѣй,
Какъ съ тѣлото си човѣка
Вѣчно може да ж и в ѣ й, } 2
да живѣй.

КЪМЪ СИОНЪ

КАТО МАРШЪ

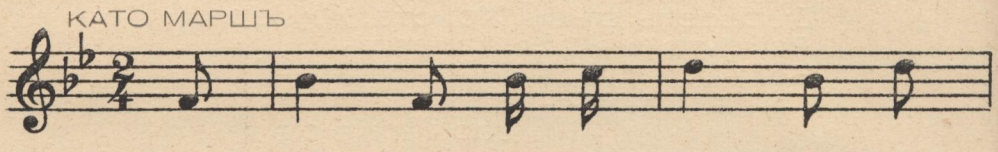

С'кри - ла - та на о - ре - ла, Си-

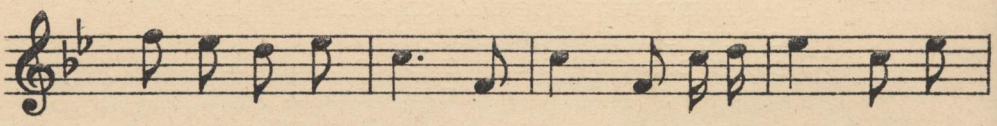

о - не нашъ лю- бимъ, стре-ми - тел-но къмъ те - бе ний

друж-но днесъ ле-тимъ. Смъртьта ни вечъ не пла-ши, в'насъ

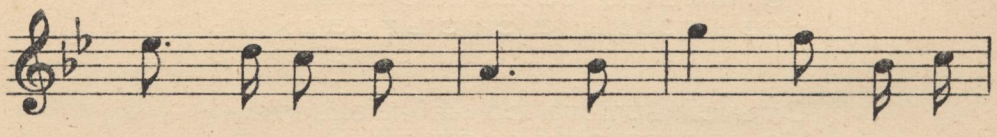

Духъ жи-вѣ - е святъ; ед - нак - во насъ ни

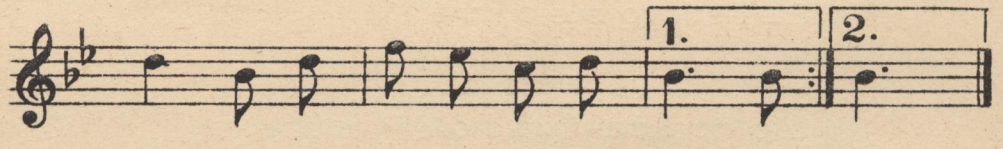

рад - ва и тозъ, и он - зи свѣтъ. Смърть-свѣтъ.

КЪМЪ СИОНЪ

Съ крилата на орела,
Сионе нашъ любимъ,
стремително къмъ тебе
ний дружно днесъ летимъ.

Смъртьта ни вечъ не плаши,
въ насъ Духъ живѣе святъ;
еднакво насъ ни радва
и тозъ, и онзи свѣтъ.

Плътьта ще победиме
съсъ смѣлость въ подвигъ новъ;
сърдцата ще стопиме
съ Христовата любовь.

Сияй, свети Сионе,
ний бързо вечъ летимъ,
на Бога скоро въ тебе,
съ духъ ще се поклонимъ.

НА БѢЛИЯ ЦВѢТЪ

КАТО МАРШЪ

На - го- ре о - ще да вър - вимъ, къмъ

вър - хо - ве - тѣ бѣ - ли, е -

фи- ра бѣлъ да поз-дра- вимъ и снѣж-ни- тѣ кри-

ста- ли, е - ли. Ху- бость- та на

Бо- жи свѣть, бѣ - ли - на - та нашъ е цвѣтъ —

вѣч- на си - ла и- ма, мракъ я

не об - взи - ма. взи - ма

НА БѢЛИЯ ЦВѢТЪ

Нагоре още да вървимъ,
къмъ върховетѣ бѣли,
ефира бѣлъ да поздравимъ,
и снѣжнитѣ кристали.

Хубостьта на Божи свѣтъ,
бѣлината нашъ е цвѣтъ —
вѣчна сила има,
мракъ я не обзима.

Нагоре още! Тамъ цъвти
алпийска роза бѣла,
зората бѣлитѣ лъчи
въ тазъ роза е излѣла.
Хубостьта на Божи свѣтъ, и пр.

Нагоре! Бѣло слънце днесъ
отъ изтокъ ще изгрѣе,
емблема жива на онѣзъ,
въ които Богъ живѣе.
Хубостьта на Божи свѣтъ, и пр.

Нагоре -- въ тази бѣлина!
Тя всѣде ще изпълни,
и гибелната тъмнина
въ бѣлъ дедь ще се превърне.
Хубостьта на Божи свѣтъ, и пр.

Земята ще разхубавимъ,
на рай ще я направимъ;
небето ще развеселимъ
и Бога ще прославимъ.
Хубостьта на Божи свѣтъ, и пр.

СЛАВЕЙЧЕТА ГОРСКИ

КАТО МАРШЪ

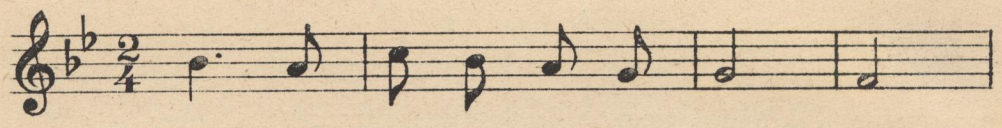

Ний сме сла - вей - че - та гор- ски,

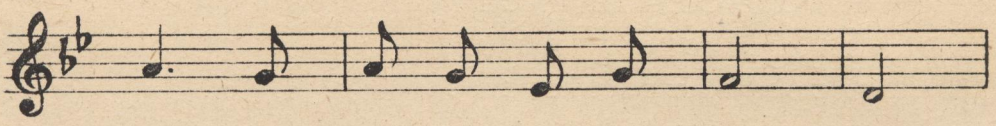

с'пѣс - ни сла - вимъ не - бе - са - та,

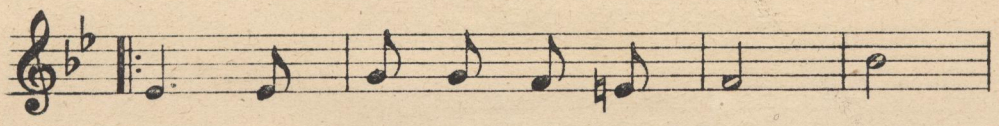

чув - ства роб - ски, гри - жи хор - ски

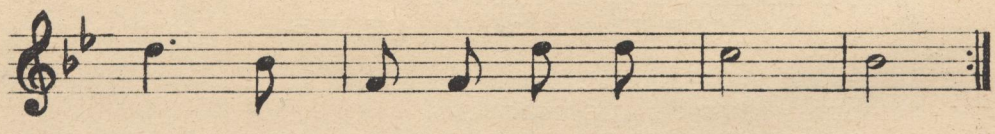

с'пѣс - ни го - нимъ отъ зе - мя - та.

СЛАВЕЙЧЕТА ГОРСКИ

Ний сме славейчета горски,
съ пѣсни славимъ небесата,
чувства робски, грижи хорски
съ пѣсни гонимъ отъ земята.

Наш'тѣ пѣсни сѫ ронливи,
тѣ ни носятъ радость вѣчно;
хемъ сѫ живи, хемъ игриви,
катъ поточе бързотечно.

Ето, чуйте, какъ се лѣе
пѣсеньта ни въ тишината,
и се лѣе, и люлѣе,
като струя въвъ душата.

Отъ гласа ни тихъ и строенъ
всѣко зло ще се прокуди;
нови воинъ, младъ, достоенъ,
съ пѣснитѣ си щемъ пробуди.

Пѣйте, пѣйте, мили птички,
тъй се истински живѣе,
пѣйте, пѣйте дружно всички—
цѣлий свѣтъ съсъ васъ да пѣе.

ЗОРАТА НА НОВИЯ ЖИВОТЪ

УМѢРЕНО

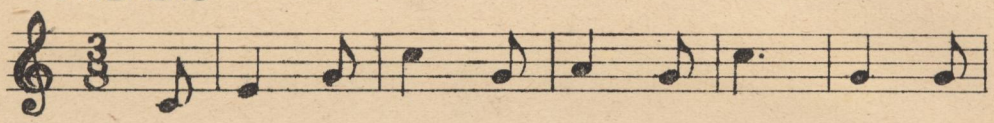

Зо - ра се чуд - на за - зо- ря - ва, зо-

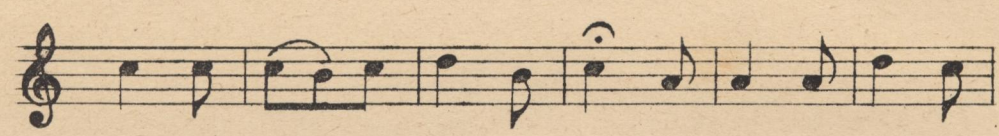

ра на свѣ-тълъ новъ жи- вотъ, с'ве- ли - ко - ле - пи-

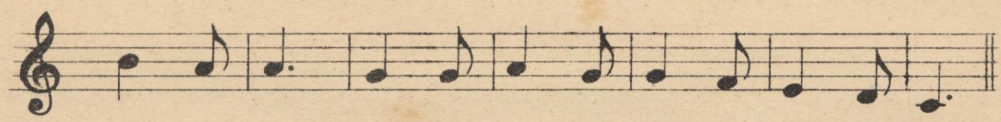

е о- грѣ - ва по спрѣ- ли - я се нашъ ки-вотъ.

МАЛКО ПО-БЪРЗО

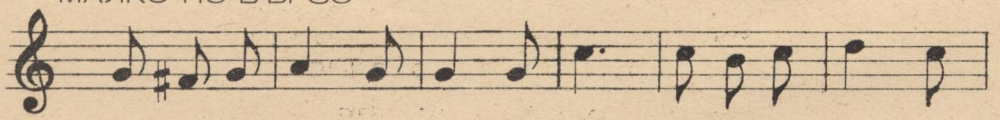

В'но- ви- я свѣ-тълъ тозъ жи-вотъ, в'но-ви-я свѣ - тълъ

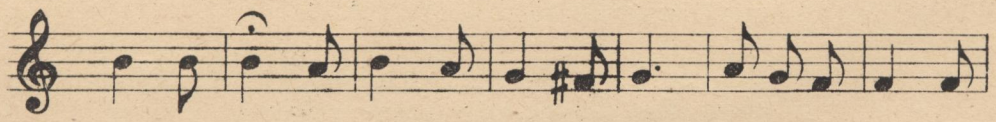

тозъ жи-вотъ, жи-вотъ на Лю- бовъ-та; в'но-ви-я свѣ-тълъ

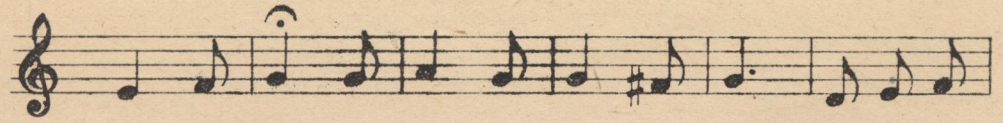

тозъ жи-вотъ, жи- вотъ на Бла-гость-та; в'но- ви- я

СЪ ЗАБАВЯНЕ

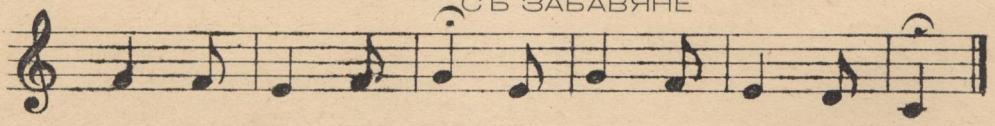

свѣ- тълъ тозъ жи- вотъ, жи- вотъ на Ра- дость-та

ЗОРАТА НА НОВИЯ ЖИВОТЪ

Зора се чудна зазорява,
зора на свѣтълъ новъ животъ;
съ великолепие огрѣва
поспрѣлия се нашъ кивотъ.

Въ новия свѣтълъ тозъ животъ, (2)
животъ на Любовьта;
въ новия свѣтълъ тозъ животъ,
животъ на Благостьта;
Въ новия свѣтълъ тозъ животъ,
животъ на Радостьта.

И птички въздуха изпълнятъ
съ възторгъ и сладки пѣсни въ хоръ,
хармонията да допълнятъ
въ голѣмия небесенъ дворъ.
Въ новия свѣтълъ и пр.

Трепти зората лекокрила
и буди нашитѣ души;
като любяща майка мила
подканя всѣкиго: „Стани"
Въ новия свѣтълъ и пр.

Лѫчи отъ Любовьта ни вливатъ
въ гърдитѣ жива топлина,
съсъ сладка вѣра ни повдигатъ
въвъ крепость и виделина.
Въ новия свѣтълъ и пр.

О, тѣзъ лѫчи отъ Бога идатъ,
тѣ пълнятъ нашитѣ сърдца
и шепнатъ сладко, какъ Той вика:
„Елате, моитѣ деца!"
Въ новия свѣтълъ и пр.

СЪБУДИ СЕ, БРАТКО МИЛИ

БАВНО

Съ - бу - ди се, брат - ко ми - ли,

отъ дъл - бокъ сънь ти ста - ни, и ве-

ри - ги - тѣ вѣ - ков - ни отъ но-

БЪРЗИЧКО

зе - тѣ си сне - ми. Лю - бовь - та е

тво - я май - ка, тво - я си - ла, твой пи-

лоть: тя ще те из - пра - ви креп - ко,

тя ще ти да - ри жи - вотъ

СЪБУДИ СЕ, БРАТКО

Събуди се, братко мили,
отъ дълбокъ сънь ти стани,
и веригитѣ вѣковни
отъ нозетѣ си снеми.

Любовьта е твоя майка,
твоя сила, твой пилотъ:
тя ще те изправи крепко,
тя ще ти дари животъ.

Напусни затвори тъмни,
вънъ е вредомъ свѣтлина;
миръ и радость те очакватъ
и блажена сетнина.

Любовьта е твой учитель,
живо слово да-ще ти,
на добро ще те научи,
въ мѫдрость ще те посвети.

И на брата си продумай
сладка дума съ потикъ новъ;
ти сърдцето му да стоплишъ
съ твойта искрена любовь.

Любовьта е твой спаситель,
нея въ помощь призови;
тя душата ти отъ гнета
скоро ще освободи.

СТРАДНА ДУШО

УМѢРЕНО

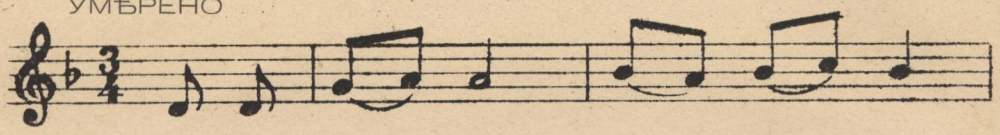

Страдна ду - шо, ти коп - нѣ-

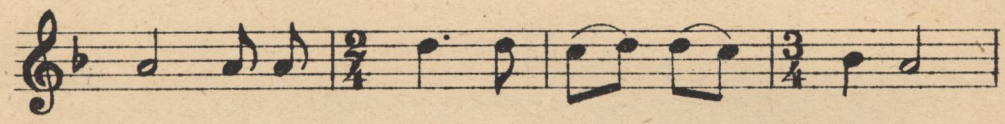

ешъ. За как- во го - ришъ и тлѣ - ешъ?

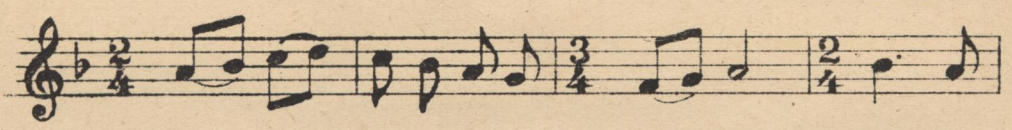

— Сло-во - то ти Бо-жне ча - камъ и о-

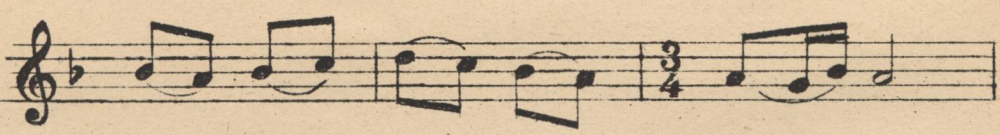

бил - на - та ти ми - лость

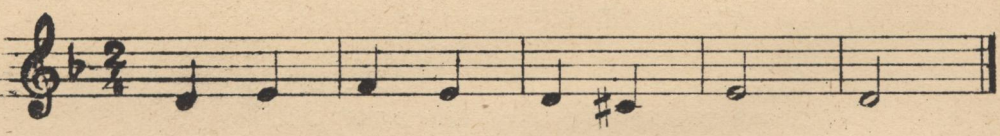

за тѣхъ стра- дамъ и коп - нѣ - я.

СТРАДНА ДУШО

Страдна душо, ти, копнѣешъ,
за какво говоришъ и тлѣешъ?
— Словото Ти, Боже, чакамъ
и обилната Ти милость —
за тѣхъ страдамъ и копнѣя.

И гладувамъ, и жадувамъ,
тѣхъ очаквамъ денонощно.
Ти ме, Боже, благославяй,
при Тебъ близо азъ да бѫда
и утеха въ Тебъ да найда.

Твоя свѣтълъ ликъ да гледамъ
и величието Твое;
да науча Тебъ да любя,
въ тазъ любовь къмъ Тебе, Боже,
да намѣря мощна сила.

Въвъ подвизи — съвършенство
да познавамъ милостьта Ти,
превеликата Ти тайна,
що разкрива на човѣка
суетата на живота.

Всичко грѣшно на земята
е преходно, мимолетно,
Само Ти си вѣченъ, Боже,
Тебе хвалимъ, Тебе славимъ,
Тебъ ще славятъ вѣксветѣ.

ИЗГРѢЙ ТИ, МОЕ СЛЪНЦЕ

УМѢРЕНО

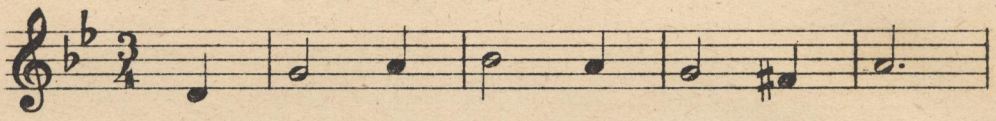

Из - грѣй, из - грѣй ти, мо - е слън -

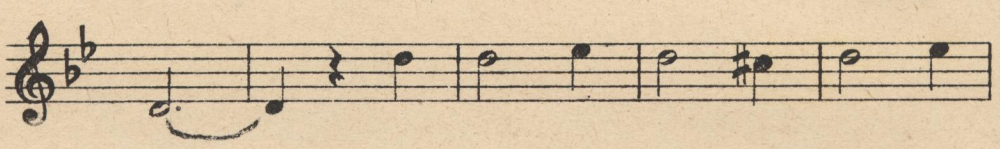

це, за - що - то ча - камъ всѣ - ки

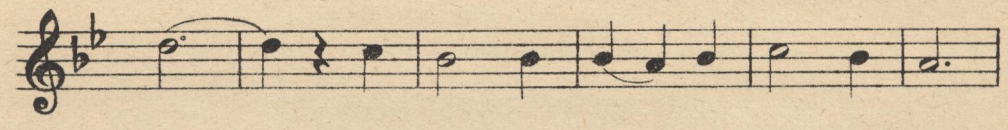

день; за тебъ коп - нѣ - е мой - то сърд -

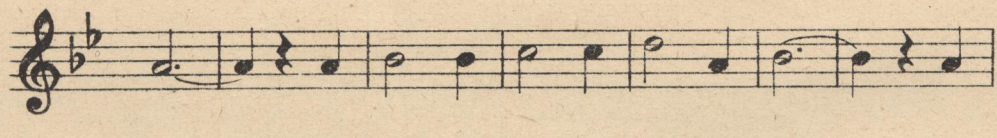

це, и в'пж-тя си съмъ из - мо - ренъ; ти

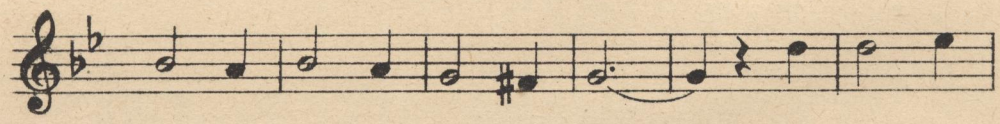

но- сишъ ми жи-вотъ бла - женъ. Жи-вотъ бла-

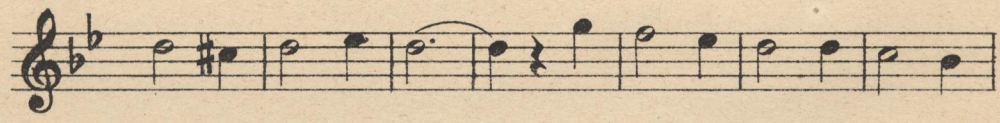

женъ, жи-вотъ бла-женъ, блаженъ, блаженъ, животъ бла-

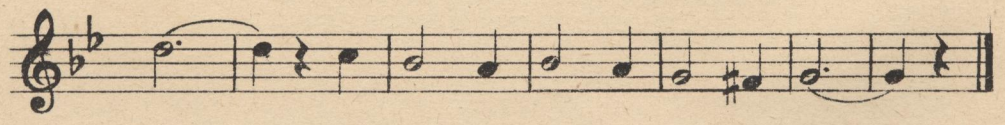

женъ, ти но- сишъ ми жи-вотъ бла- женъ.

ИЗГРѢЙ ТИ, МОЕ СЛЪНЦЕ

Изгрѣй, изгрѣй ти, мое слънце,
защото чакамъ всѣки день;
за тебъ копнѣе мойто сърдце,
и въ пѫтя си съмъ изморенъ;
ти носишъ ми животъ блаженъ.

Животъ блаженъ, животъ блаженъ;
блаженъ, блаженъ, животъ блаженъ,
ти носишъ ми животъ блаженъ.

Огрѣй небето и земята,
Лазурни поднебесенъ ширъ;
Развесели ми днесъ душата,
въ трептенията си безспиръ;
о, дай ми тозъ животъ и миръ,

Животъ и миръ, животъ и миръ;
и миръ, и миръ, животъ и миръ,
о, дай ми тозъ животъ и миръ!

Единствено си ти, което
изпълвашъ всичко съсъ любовь
и подновявашъ всичко вехто:
свѣтътъ чрезъ тебъ ще бѫде новъ;
ти вѣчно си света любовь.

Света любовь, света любовь,
любовь, любовь, света любовь,
ти вѣчно си света любовь.

СТАНИ, СТАНИ!

БАВНО

Ста - ни, ста- ни и Гос-подъ ще те о жи-

ви; ста- ни, ста - ни, и Господъ ще те въз-кре-

си; ста- ни, ста- ни и с'Лю-бовь- та

за-поч - ни; ста- ни, ста- ни и Исти - на

БЪРЗИЧКО

та о- блѣ - чи. И-стина- та о - блѣ чи

и съсь не- я все гра-ди: тя ще те и

об-но- ви, и с'Духъ ще те о - за - ри.

СТАНИ, СТАНИ!

Стани, стани,
и Господъ ще те оживи;
стани, стани,
и Господъ ще те възкреси;
стани, стани,
и съ Любовьта започни;
стани, стани
и Истината облѣчи.
Истината облѣчи
и съсъ нея все гради:
тя ще те и обнови,
и съ Духъ ще те озари.

ШУМИ

БАВНО

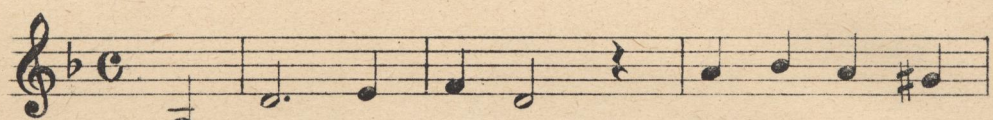

Шу- ми, азъ слушамъ цѣлъ свѣтъ да шу-

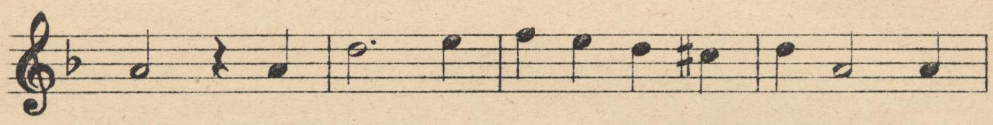

ми! Шу-мятъ сърд - ца - та че - ло - вѣш-ки, всрѣдъ

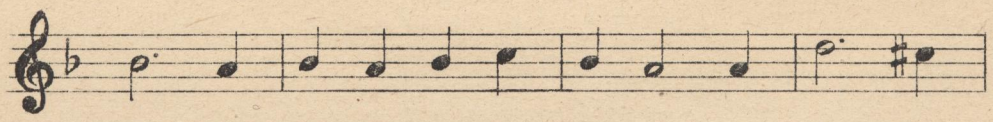

свой - тѣ и - до - ли и грѣш- ки, шу- мятъ без-

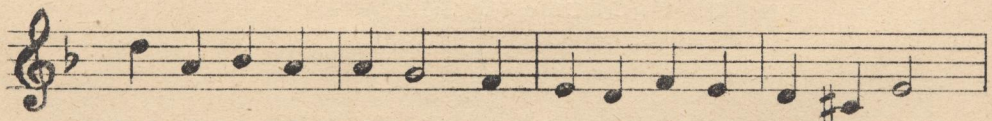

спир-но у- мо - ве- тѣ, го-лѣмъ е при-ливъ в'до-мо-ве-

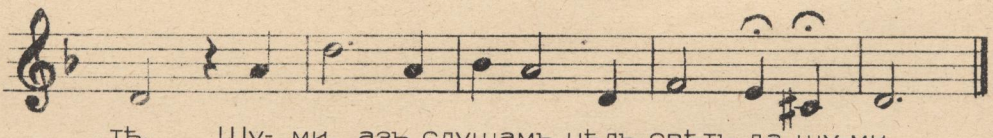

тѣ. Шу- ми, азъ слушамъ цѣлъ свѣтъ да шу-ми.

ШУМИ

Шуми, азъ слушамъ,
цѣлъ свѣтъ да шуми!
Шумятъ сърдцата человѣшки,
всрѣдъ свойтѣ идоли и грѣшки;
шумятъ безспирно умоветѣ,
голѣмъ е приливъ въ домоветѣ.
Шуми, азъ слушамъ,
цѣлъ свѣтъ да шуми!

И вѣтъръ вѣе,
кѫдето си ще.
Листата горски отговарятъ
на неговия зовъ: повтарятъ
любимата си пѣсенчица,
игрива като ладанчица.
И вѣтъръ вѣе,
кѫдето си ще.

Мой вѣтре, буйно
задухай сега!
Носи Божествената влага
и освежаваща прохлада;
пречиствай задушливи хижи,
разсѣвай тежки земни грижи.
Мой вѣтре, буйно
задухай сега!

Задухай, вѣтре,
свѣтътъ разведри!
При чисти мисли, нѣжни чувства,
цъвтятъ Божествени изкуства;
навредъ да просияе радость,
навредъ да диша свежа младость.
Задухай, вѣтре,
свѣтътъ избистри!

ИЗГРѢВА ДЕНЬ ТЪРЖЕСТВЕНЪ

БАВНО

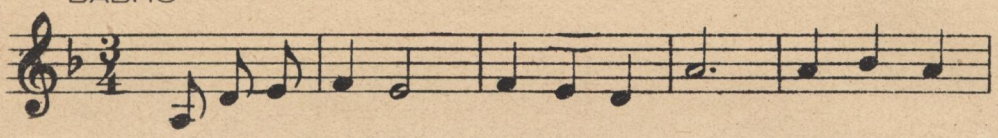

Из-грѣ-ва ве - че день тър-же-ствен, пред- ре- че-

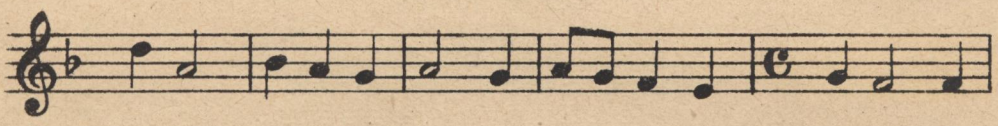

ни - я день Бо-жественъ, на днитѣ ди- а - де - ма съсъ

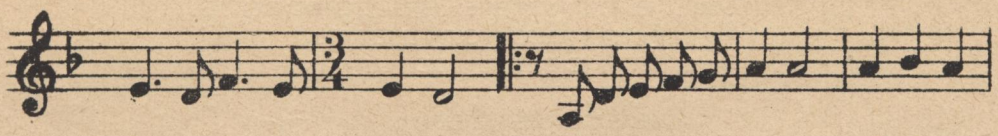

свѣт-ли-на го - лѣ-ма. Елате да живѣемъ въвъ Любовь-

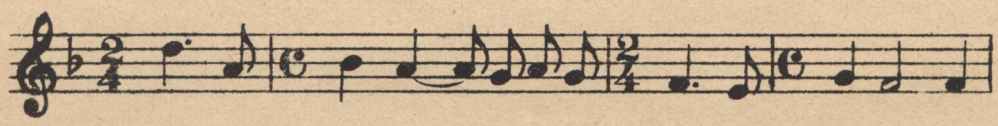

та чу - дес - на; е-ла-те да при- е-мемъ тазъ

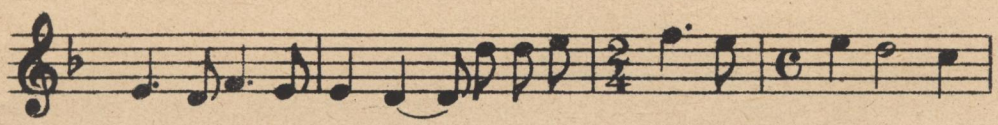

бла-годать не-бес-на; е-ла-те да при- е-мемъ тазъ

благодать не - бес-на, що жи - во- та об- но-

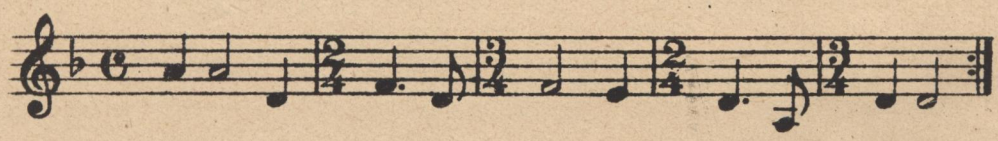

вя-ва и вѣч-но тя го под-мла - дя-ва.

ИЗГРѢВА ДЕНЬ ТЪРЖЕСТВЕНЪ

Изгрѣва вече день тържественъ,
предречения день Божественъ,
на днитѣ диадема
съсъ свѣтлина голѣма.

Елате да живѣемъ
въвъ Любовьта чудесна;
елате да приемемъ
тазъ благодатъ небесна, } 2
що живота обновява,
и вѣчно тя го подмладява.

И носи радость за душата,
и прогласява свободата,
и миръ съ любовь пресвята
за всички на земята.
Елате да живѣемъ и пр.

О, день прекрасенъ, вѣчно благо,
кому за тебе не е драго?
За всичкитѣ години,
по-скоро обнови ни!
Елате да живѣемъ и пр.

ИЗЛѢЗЪЛЪ Е СѢЯЧЪ

УМѢРЕНО

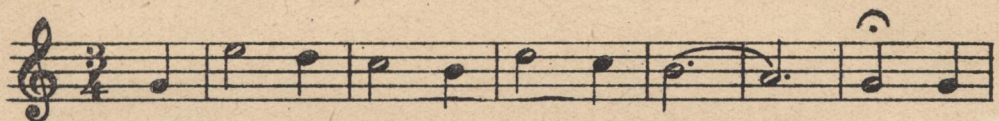

Из - лѣ - зълъ е сѣ- ячъ да сѣ - е пре-

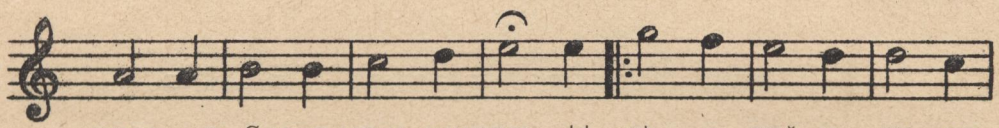

крас- но благо новъ животъ. И сѣ- е той, и ти - хо

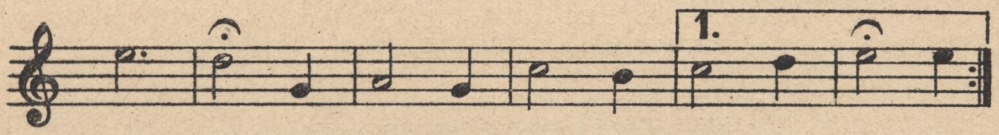

пѣ е предъ всѣ - ки домъ и всѣ - ки родъ. И

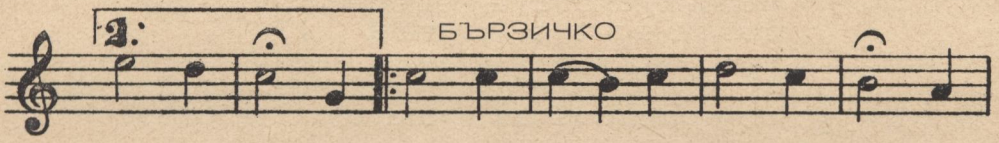

БЪРЗИЧКО

всѣ - ки родъ. Без - це-ненъ даръ е лю-бовь - та, кра-

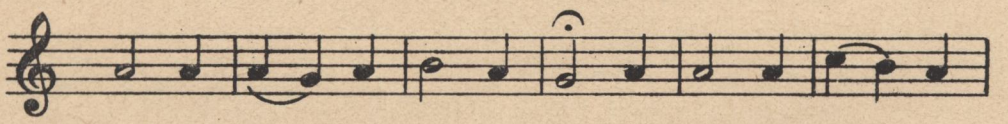

си - во чув - ство о - бичь-та; и бла - го дѣ - ло

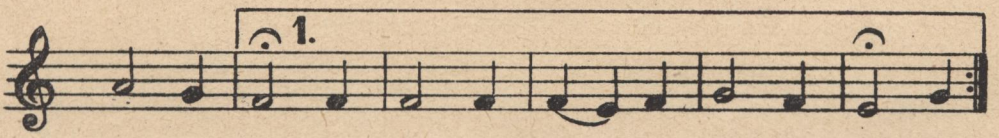

ми- лость-та, о - би- ленъ из- воръ мѫдрость та. Без-

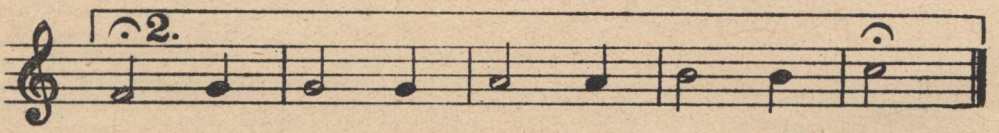

та, о - би - ленъ из - воръ мѫд - рость - та.

ИЗЛѢЗЪЛЪ Е СѢЯЧЪ

Излѣзълъ е сѣячъ да сѣе
прекрасно благо — новъ животъ.
И сѣе той, и тихо пѣе
предъ всѣки домъ и всѣки родъ:
Безцененъ даръ е любовьта,
красиво чувство — обичьта;
и благо дѣло — милостьта,
обиленъ изворъ — мѫдростьта.

И който чуе, въ мигъ потръпва
отъ тоя благъ и милъ напѣвъ;
и просиява, и възкръсва,
и благославя този посѣвъ.
Безцененъ даръ е любовьта, и пр.

Любовь вселената облива,
отъ обичь грѣе всѣка тварь;
животъ въ живота се прелива,
тукъ нѣма вече младъ и старъ.
Безцененъ даръ е любовьта, и пр.

РОСНА КАПКА

БАВНО

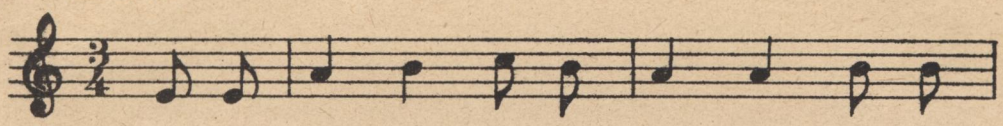

Рос - на кап - ко, свѣть ла - зу - ренъ, чистъ кра-

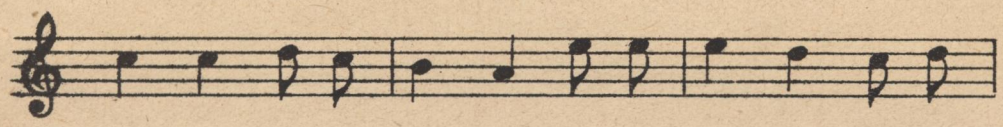

сивъ и тихъ, без-бу - ренъ миръ на рай - ски - я жи-

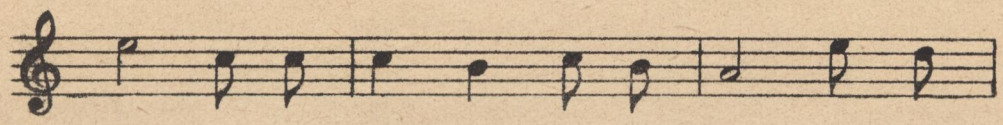

вотъ, миръ на рай - ски - я жи - вотъ! В'те - бе,

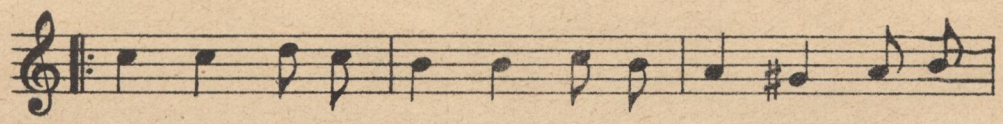

кап - ко, ви-камъ всич- ки бра- тя ми - ли и се-

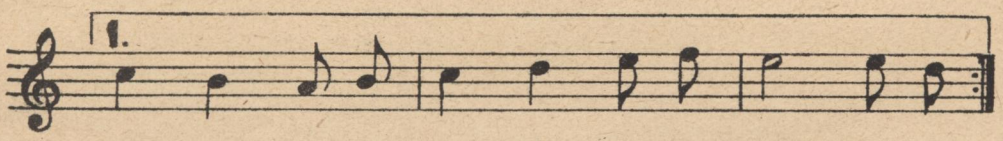

стрич - ки, да ти ста - не - ме на - родъ. В'те бе,

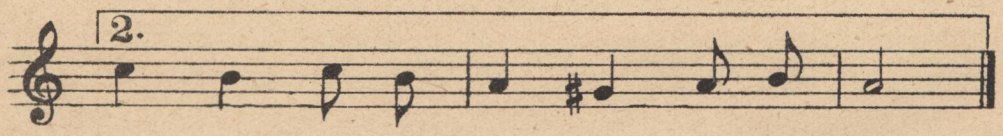

стрич - ки, да ти ста - не - ме на - родъ.

РОСНА КАПКА

Росна капко, свѣтъ лазуренъ,
чистъ, красивъ и тихъ, безбуренъ —
миръ на райския животъ! (2)
Въ тебе капко, викамъ всички
братя мили и сестрички, } 2
да ти станеме народъ.

Всѣка сутринь въвъ росата
ще си кѫпеме сърдцата,
като слънчеви лѫчи; (2)
и ще пѣемъ нови пѣсни
съсъ мелодии чудесни, } 2
сводътъ красенъ да ечи

И тъй чисти, въ бѣли дрехи,
и препасани съ доспехи
на великата любовь. (2)
Ново царство ще направимъ,
Бога нашего да славимь } 2
всѣки день – во вѣкъ-вѣковъ.

СИНЕ МОЙ, ПАЗИ ЖИВОТА

БАВНО

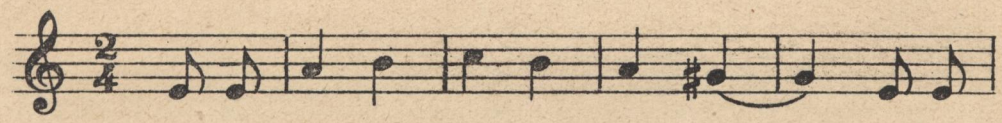

Си- не мой, па - зи жи - во - та, скри-ти-

я у те бе жаръ; тОй без - це- ненъ е по

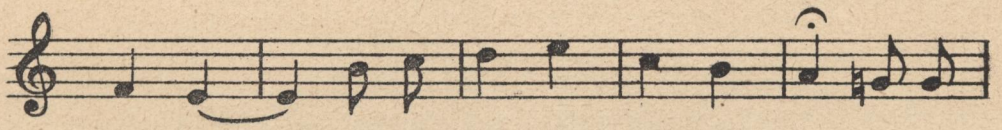

сми - сълъ и ве - ли - ко - ле- пенъ даръ. Духъ без-

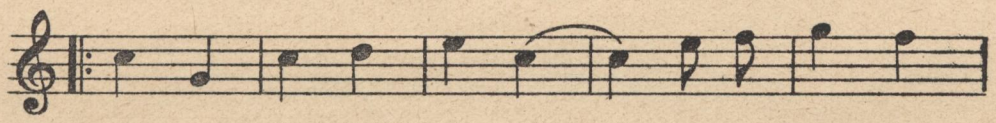

смъртенъ, духъ не - тлѣ - ненъ, туй, ко - е - то

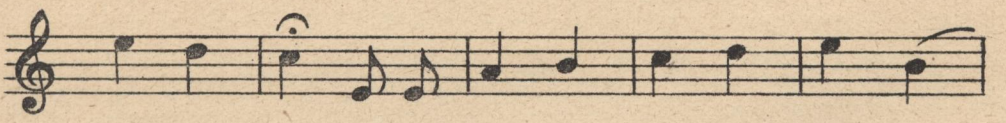

вѣч - но бди и ра - бо - ти безъ у - мо - ра,

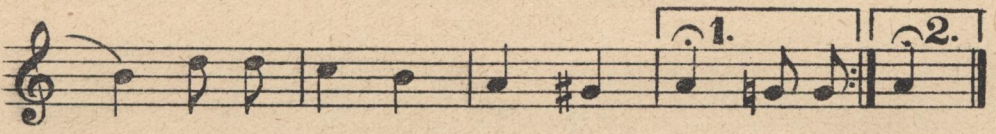

не- пре-стан но в'тебъ гра- ди. Духъ без- ди.

СИНЕ МОЙ, ПАЗИ ЖИВОТА

Сине мой, пази живота,
скрития у тебе жаръ;
той безцененъ е по смисълъ
и великолепенъ даръ.
Духъ безсмъртенъ, духъ нетлѣненъ
туй, което вѣчно бди
и работи безъ умора,
непрестанно въ тебъ гради! } 2

Ти си тозъ животъ реаленъ,
синко, себе си познай!
Твойта сила е голѣма,
днитѣ твои нѣматъ край.
Ти създавашъ всѣки потикъ,
благородния стремежъ,
идеалитѣ високи
И красивия копнежъ. } 2

Тази плъть ти е одежда,
а земята -- школенъ чинъ;
ти живѣешъ и се учишъ,
като малъкъ Божи синъ.
Дързость, мили мой животе,
съ тебъ е Божата Любовь!
Тя зове те все нагоре —
въ съвършенство и свѣтъ новъ. } 2

НОВИ ДРЕХИ

БАВНО

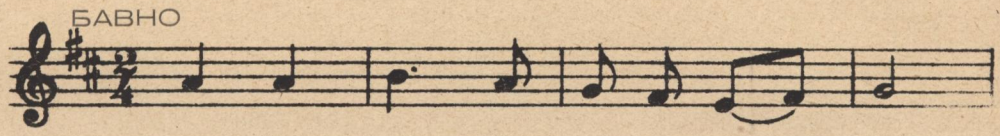

Как - то че - ло - вѣкъ съ - бли - ча

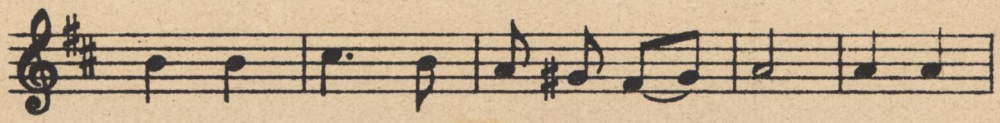

дре - хи - тѣ си о - вех - тѣ - ли, за да

мо - же да на - де - не но - ви дре - хи

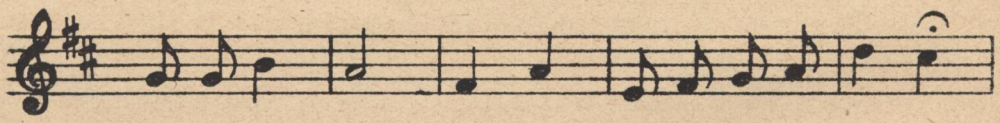

чис- ти бѣ - ли — тьй ду - хьть пльтьта о- ста - вя

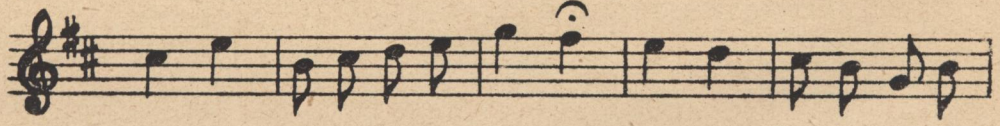

в'дру-га пльть да се за - се - ли и о - ти-ва да на-

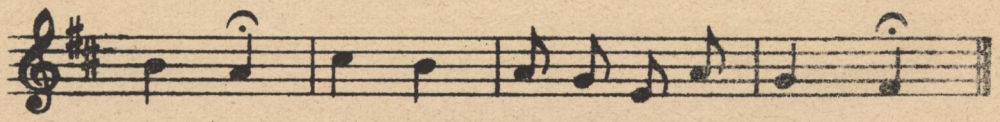

сле - ди но - ви нѣ- ко и пре - дѣ - ли.

НОВИ ДРЕХИ

Както человѣкъ съблича
дрехитѣ си овехтѣли,
за да може да надѣне
нови дрехи, чисти, бѣли,
    тъй духътъ плътьта оставя
    въ друга плъть да се засели,
    и отива да наследи
    нови нѣкои предѣли.

Той минава свѣтоветѣ
и въвъ тѣхъ се въплътява,
нови дарби да добие
новъ животъ да устроява
    Тъй напредва той безкрайно
    въ красота неизразима
    и достига свѣтлината
    тамо, де блаженство има.

Тъй прекрасно и премѫдро
Господъ всичко е направилъ
и безъ устремъ и надежда
никого не е оставилъ.
    И животътъ е приятенъ,
    всѣкиму се пакъ той нрави,
    всичко живо, ще въздиша,
    вѣчно Господа да слави!

О, УЧИТЕЛЮ БЛАГАТИ

УМѢРЕНО

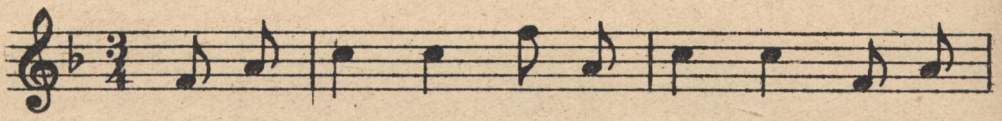

О, У - чи - те - лю бла - га - ти, тебъ из-

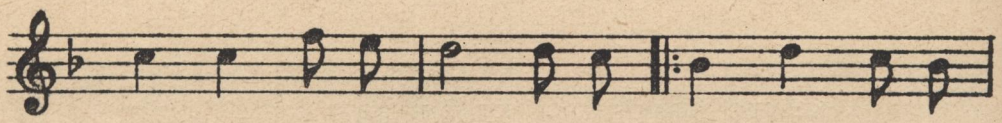

пъл - ва до - бри- на, твой- тѣ ду- ми сѫ кри-

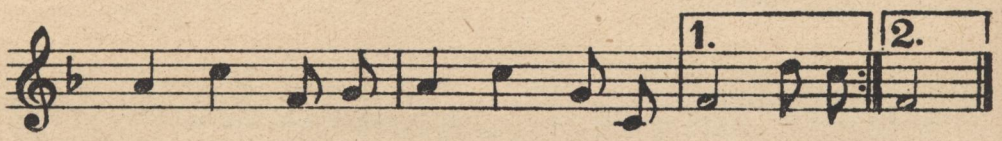

ла- ти, пъл-ни с'мѫдрость, свѣтли- на. Твой-тѣ на.

О, УЧИТЕЛЮ-БЛАГАТИ

О, Учителю благати,
тебъ изпълва добрина,
твойтѣ думи сѫ крилати,
пълни съ мѫдрость, свѣтлина.

Пратеникъ си ти отъ Бога
всрѣдъ измѫчени души,
миръ, любовь ти въ насъ да влѣешъ,
новъ животъ, честити дни.

Въ скърби, мѫки и неволи
само ти си нашъ подслонъ,
ти утеха ни донесе,
мой Учителю, поклонъ!

Твойтѣ думи — бисеръ чисти,
твоятъ образъ — свѣтлина,
о, учителю честити,
влѣй въ сърдца ни топлина!

НА ХРИСТА ЗАПѢЙТЕ

БАВНО

На Хри - ста за - пѣй - те хим - ни

но - ви в'тозь тържествень часъ, Той е Бо - жи

Синъ из- пра - тень на зе - мя - та за - радь насъ.

Той жи - во - та си по - ло - жи отъ грѣ-

ха да ни спа си. Ка - то смьртникъ в'гроба

слѣ - зе, мъртви - тѣ да въз - кре - си.

НА ХРИСТА ЗАПѢЙТЕ

На Христа запѣйте химни
нови въ тозъ тържественъ часъ,
Той е Божи синъ изпратенъ
на земята зарадъ насъ.
Той живота си положи,
отъ грѣха да ни спаси,
като смъртникъ въ гроба слѣзе,
мъртвитѣ да възкреси.

И когато се прослави,
новъ заветъ ни даде Той,
най-великия отъ всички,
Любовьта — закона свой.
Благовествува и рече:
„Вий сте мои, азъ съмъ вашъ;
„Хората сѫ всички братя,
„Богъ Отецъ е татко нашъ.

„Единъ другъ се залюбете,
„тъй се служи на Отца;
„и отецъ ви всички люби,
„като негови деца.
„Азъ съмъ живъ хлѣбъ отъ небето
„азъ съмъ истинска лоза,
„Словото ми упазете,
„заживѣйте въ Любовьта!

„Само въ нея е живота,
„нейна е и радостьта,
„тя създава всѣко благо,
„тя едничка, любовьта“.
Тъй ни учеше тогава,
тъй ни шепне и сега,
и възкръсватъ ми душата
тѣзи негови слова.

ПѢСЕНЬ НА ГЛАСНИТѢ БУКВИ

УМѢРЕНО БЪРЗО

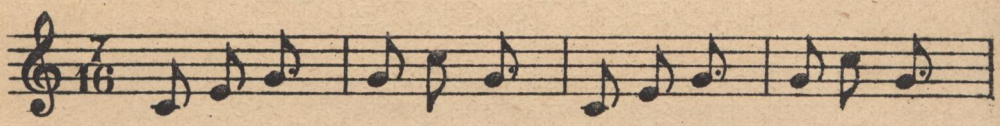

А - а - а	а - а - а	а - а - а	а - а - а
О - о - о	о - о - о	о - о - о	о - о - о
У - у - у	у - у - у	у - у - у	у - у - у
А - о - у	а - о - у	а - о - у	а - о - у
Е - е - е	е - е - е	е - е - е	е - е - е
И - и - и	и - и - и	и - и - и	и - и - и
А - е - и	а - е - и	а - е - и	а - е - и

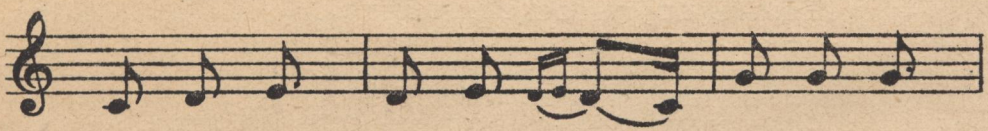

а - а - а	а - а - а	а - а - а
о - о - о	о - о - о	о - о - о
у - у - у	у - у - у	у - у - у
а - о - у	а - о - у	а - о - у
е - е - е	е - е - е	е - е - е
и - и - и	и - и - и	и - и - и
а - е - и	а - е - и	а - е - и

а - а - а	а - а - а	а - а - а
о - о - о	о - о - о	о - о - о
у - у - у	у - у - у	у - у - у
а - о - у	а - о - у	а - о - у
е - е - е	е - е - е	е - е - е
и - и - и	и - и - и	и - и - и
а - е - и	а - е - и	а - е - и

а - а - а	а - а - а	а - а - а
о - о - о	о - о - о	о - о - о
у - у - у	у - у - у	у - у - у
а - о - у	а - о - у	а - о - у
е - е - е	е - е - е	е - е - е
и - и - и	и - и - и	и - и - и
а - е - и	а - е - и	а - е - и

БЛАГОСЛОВЕНЪ ГОСПОДЪ

МНОГО БАВНО

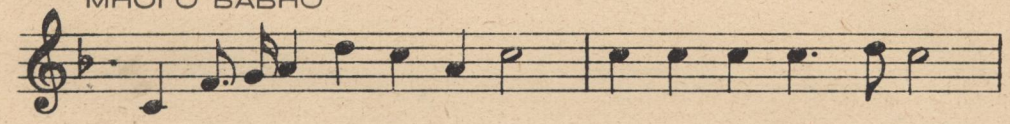

Благословенъ Господъ Богъ нашъ на вси-чки вѣ-ко-ве;

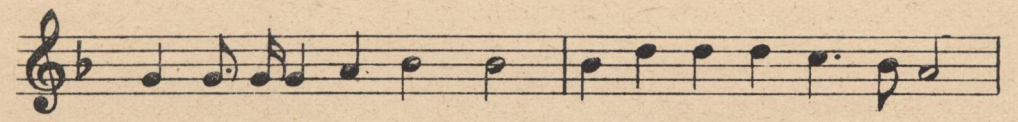

Благословенъ баща нашъ на свѣтли-тѣ ду- хо-ве,

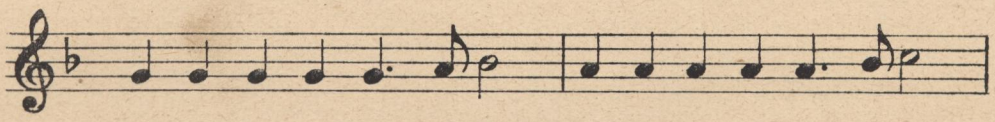

на свѣтли-тѣ ду-хове, на свѣтлитѣ ду- хове,

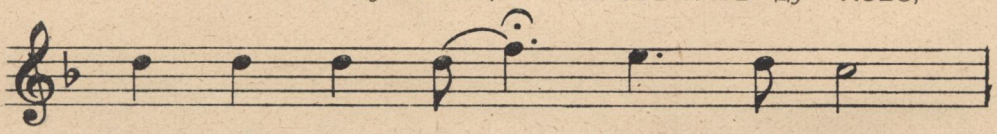

на свѣт-ли-тѣ ду- хо- ве,

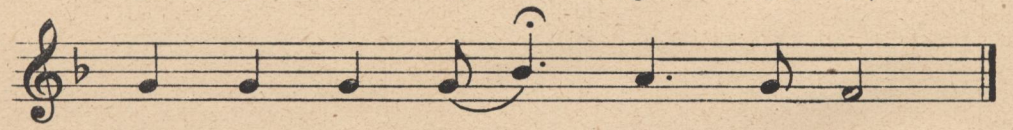

на свѣт-ли-тѣ ду- хо- ве.

БЛАГОСЛОВЕНЪ ГОСПОДЪ

Благословенъ Господъ Богъ нашъ
на всички вѣкове;
благословенъ баща нашъ
на свѣтлитѣ духове,
на свѣтлитѣ духове,
на свѣтлитѣ духове,
на свѣтлитѣ духове,
на свѣтлитѣ духове.

БЛАГОСЛАВЯЙ, ДУШЕ МОЯ, ГОСПОДА

МНОГО БАВНО

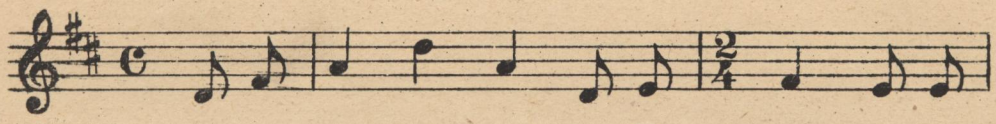

Бла - го - сла - вяй, ду - ше мо - я, Гос - по-

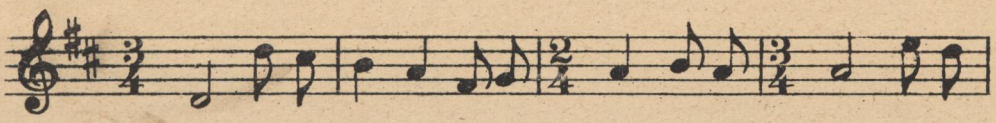

да! Не-за-бра-вяй вситѣ Му ми-ло - сти, не за-

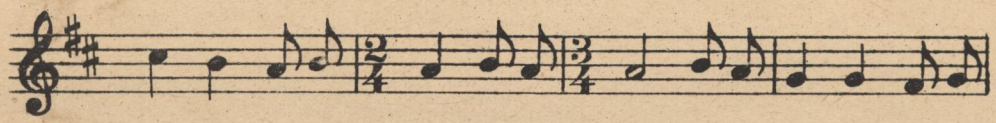

бра-вяй вси-тѣ Му благо - сти, не за-бра-вяй вситѣ

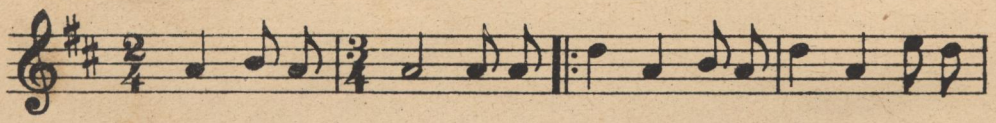

Му добри - ни! Не-за-бра-вяй милостьта Му, не за-

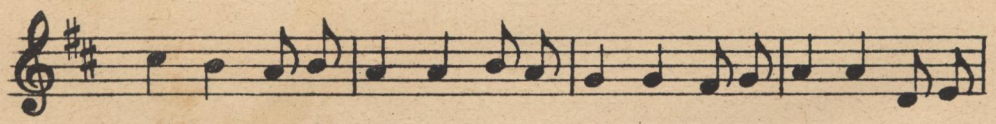

бра-вяй благостьта Му, не забра-вяй обичь-та Му, не за-

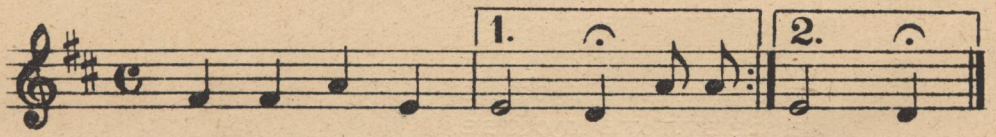

бра - вяй лю - бовь - та Му! Не за - та - Му!

БЛАГОСЛАВЯЙ, ДУШЕ МОЯ, ГОСПОДА

Благославяй, душе моя, Господа!
Не забравяй вситѣ Му милости,
не забравяй вситѣ Му благости,
не забравяй вситѣ Му добрини!

Не забравяй милостьта Му,
не забравяй благостьта Му,
не забравяй обичьта Му,
не забравяй любовьта Му!

ЩЕ СЕ РАЗВЕСЕЛЯ

МНОГО БАВНО

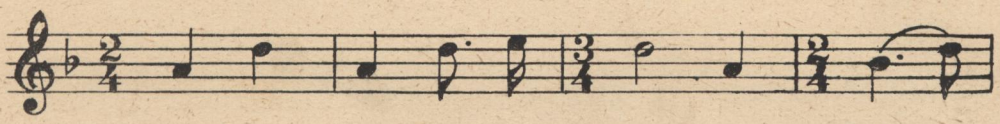

Ще се раз - ве - се - ля пре - мно-

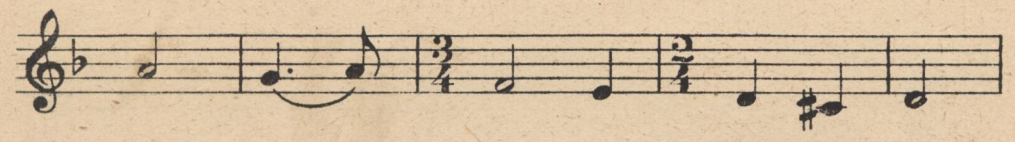

го за - ра - ди Гос - по - да;

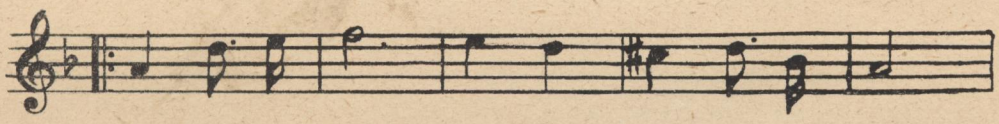

Ду- ша- та ми ще се за - ра - ду - ва

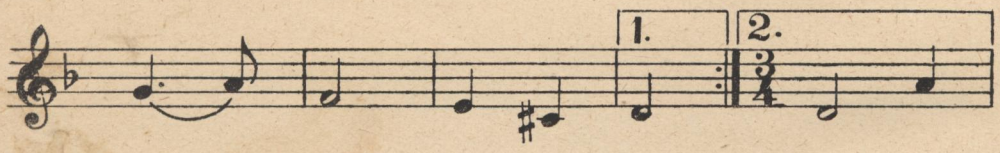

в'Бо - га мо - е - го, го: за-

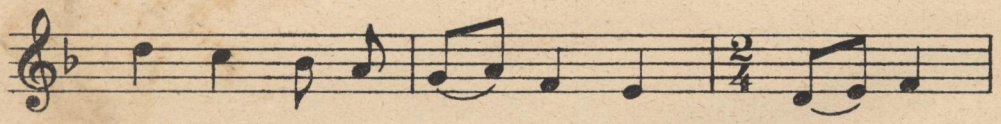

що - то - ме о - блѣ - че в'о - деж - ди

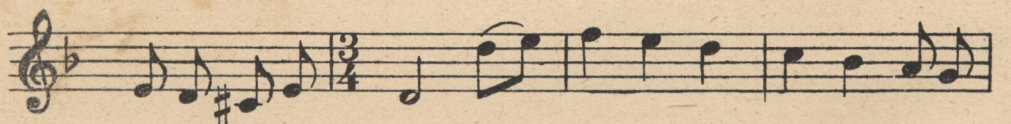

на спа- се-ни - е, за - гър- на ме в' ман- тия на

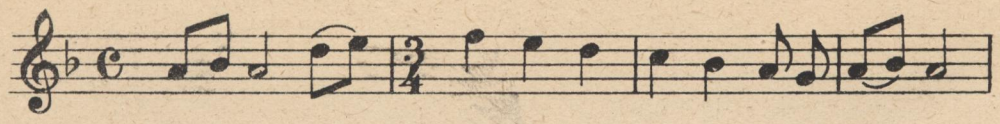

прав-да, за - гър-на ме в'мантия на правда.

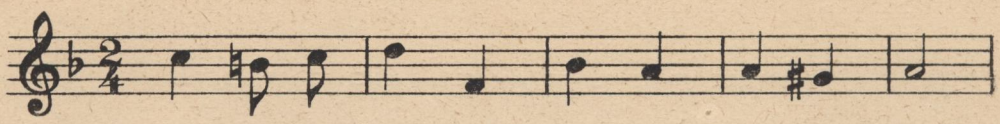

Ка - то же- нихъ, у - кра - сенъ съсъ вѣ-нецъ,

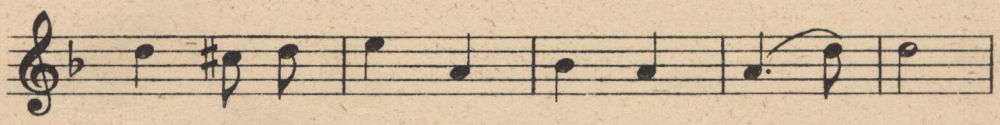

ка - то не - вѣс - та, на - ки - те - на

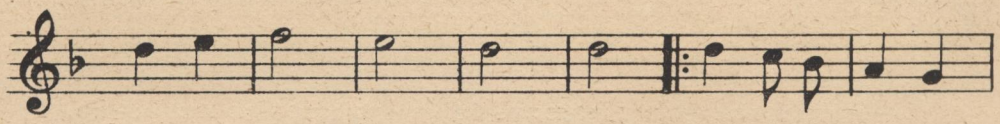

съсъ ут - ва - ри - тѣ си. Ка - то не-вѣс- та,

Ка- то дѣ- ви- ца,

на - ки - те - на съсъ ут - ва - ри - тѣ си.

пре- из - бра- на отъ дру - гар - ки- тѣ си.

ЩЕ СЕ РАЗВЕСЕЛЯ

Ще се развеселя премного
заради Господа;
душата ми ще се зарадува
въ Бога моего: } 2

Защото ме облѣче
въ одежди на спасение,
загърна ме въ мантия на правда.(2)

Като женихъ,
украсенъ съсъ вѣнецъ;
като невѣста,
накитена съсъ утваритѣ си, } 2

Като девица,
преизбрана отъ другаркитѣ си.

ЛЮБОВЬТА Е ИЗВОРЪ

БАВНО

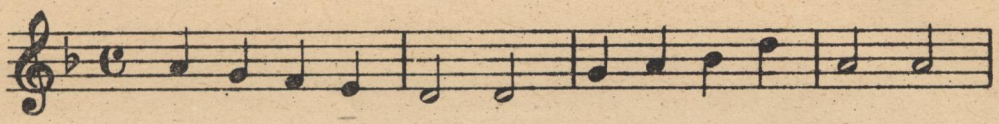

Лю-бовь-та е из - воръ: тя жи-во - та раж - да

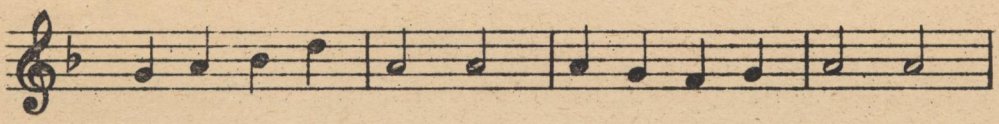

и пресве- та длъжность в'не - го крот-ко всаж - да.

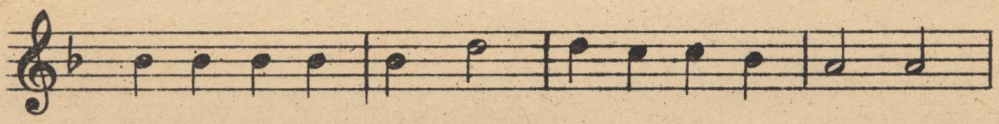

Все на-предъ да хо - ди, в'стремежъ къмъ до- бро - то,

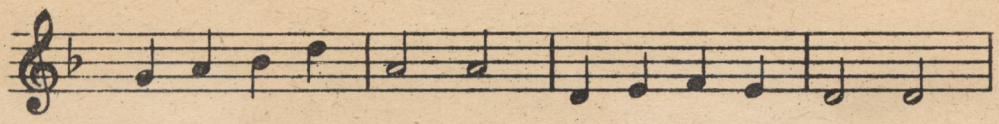

що е съвър - ше - но го- ре на не - бе - то.

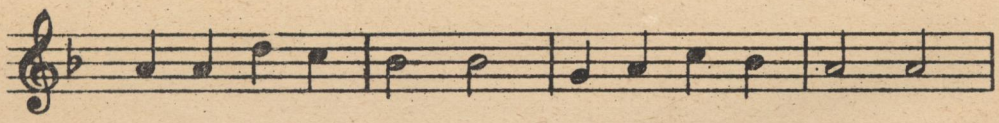

Ра-бо- ти съсъ не- я в'милости же - лан - ни,

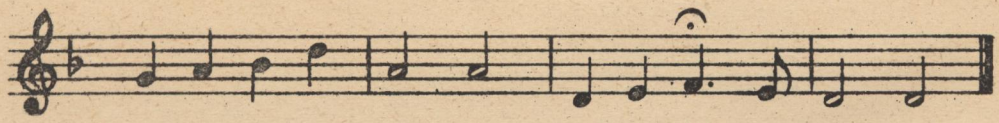

по-мощь-та но - си й за ду - ши страдал - ни.

ЛЮБОВЬТА Е ИЗВОРЪ

Любовьта е изворъ:
тя живота ражда
и пресвета длъжность
въ него кротко всажда.
Все напредъ да ходи,
въ стремежъ къмъ доброто,
що е съвършено
горе на небето.
Работи съсъ нея
въ милости желанни,
помощьта носи й
за души страдални.

И туй непрестанно
върши тя самата:
като нѣжна майка,
всѣкиму въ душата
постоянно сади
сѣменцата драги,
отъ които никнатъ
добринитѣ благи.
Работи съ нея, и пр.

Тазъ велика тайна,
кой добре разбира,
свойта душа мила
сутрина разкрива,
както кринътъ бѣли
на роса небесна
и на слънчевата
свѣтлина чудесна.
Работи съ нея, и пр.

Слънцето, което
оживотворява,
овреме човѣка
топло озарява;
буди и възраства
въ него семенцата
и му пълни тайно
съ добрини душата.
Работи съ нея, и пр.

Плодове тъй сладки,
въ любовьта узрѣли!
най-блаженъ ще бѫде
тозъ, който вивкуси:
въ жилища небесни
вѣчно ще живѣе,
предъ престола Божи
пѣсни ще да пѣе.
Работи съ нея, и пр.

НЕБЕТО СЕ ОТВАРЯ

БАВНО

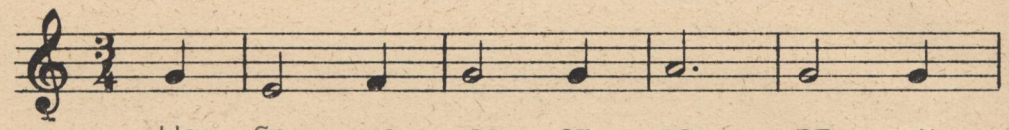

Не - бе - то се от - ва - ря, и

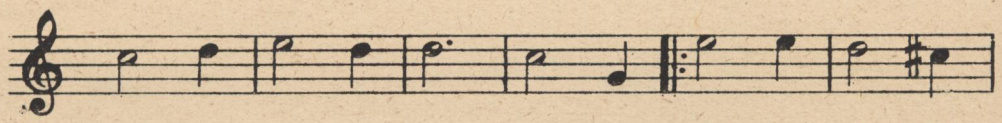

ан - ге - ли - тѣ пѣ - ять; и мол - ни - и бле-

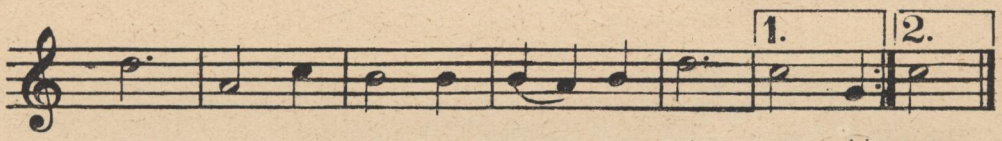

стя - щи ть - ми и сдрачъ пи - лѣ - ять. И ять.

НЕБЕТО СЕ ОТВАРЯ

Небето се отваря,
и ангелитѣ пѣятъ;
и молнии блестящи
тъми и сдрачъ пилѣятъ.

Христосъ отгоре слиза
въвъ своята дърнава,
съ могѫщество и сила,
въвъ всичката си слава.

Елате, братя, всички,
облѣчени въ бѣло,
да го посрещнемъ съ радость,
тържествено и славно.

Той иде на земята,
безкрайно да царува;
животъ въ истината
на всички да дарува.

Благословено царство
на Бога Триединний,
отсега и до вѣка,
презъ всичкитѣ години.

НА УЧИТЕЛЯ ПОКОРЕНЪ

БАВНО

На У - чи - те- ля по - ко-ренъ, азъ ще слу-жа до кон-

ца; Той за менъ е пѫть от-во-ренъ, що ме во-ди къмъ От-

ца; Той за менъ е пѫть отворенъ, що ме води къмъ Отца.

НА УЧИТЕЛЯ ПОКОРЕНЪ

На Учителя покоренъ,
азъ ще служа до конца;
Той за менъ е пѫть отворенъ,
що ме води къмъ Отца.

Господи, Ти мой Учитель,
въ стѫпкитѣ Си ме води,
и катъ мощенъ покровитель,
всѣкога къмъ менъ бѫди.

Дай ми Твойта мѫдрость света
и Божествена Любовь;
за добро къмъ всички братя
винаги да съмъ готовъ.

И въ дни на изпитанье,
Ти бѫди ми канара;
тъй за Тебе ще живѣя
и за Тебе ще умра.

И когато стана житель
на невидимия свѣтъ,
о, любезни мой Учитель,
дай ми Твойта благодать!

ПОЗДРАВЪ НА УЧИТЕЛЯ

УМѢРЕНО

Бла - го - сло - венъ отъ Бо - га Ти, У - чи - те-

лю на Лю-бовь - та, за - де - то тък-мо в'тѣ - зи

дни до - не - се миръ и свѣт - ли - на. До-

бре дошълъ, до - бре дошълъ, У - чителю на Любовь-

та; до - бре дошълъ, до- бре дошълъ, У-

чи - те - лю на Мѫдрость - та.

ПОЗДРАВЪ НА УЧИТЕЛЯ

Благословенъ отъ Бога Ти,
Учителю на Любовьта,
задето тъкмо въ тѣзи дни
донесе миръ и свѣтлина.
Добре дошълъ, добре дошълъ,
Учителю на Любовьта;
добре дошълъ, добре дошълъ,
Учителю на Мѫдростьта.

Обвити въ мракъ до този часъ,
ний бѣхме роби на грѣха,
но чухме твоя кротъкъ гласъ,
и лъхна къмъ насъ топлина.
Добре дошълъ, и пр.

Учителю благословенъ,
ти ни сърдцата обнови,
запали огънь въ насъ свещенъ
и сладки думи оживи.
Добре дошълъ, и пр.

Учителю, нашъ скѫпи гостъ,
приветъ отъ насъ ти приеми;
съ радость ний готови сме
да жертваме живота свой.
Добре дошълъ, и пр.

МИЛОСЪРДИЕТО

УМѢРЕНО

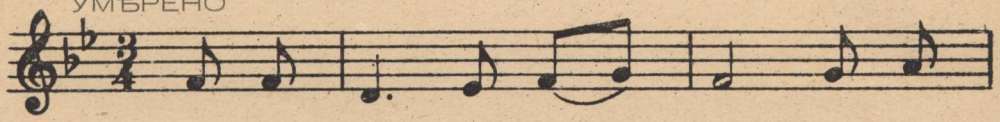

Ми - ло - сър - ди - е - то е гра-

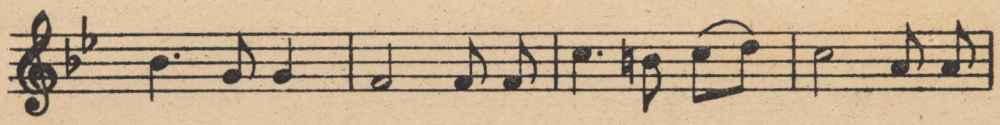

ди - на рай - ска, чудно пре - мѣ-не - на, пъл-на

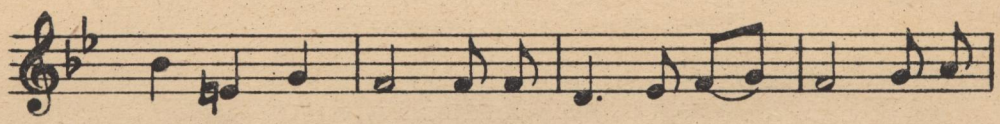

с'хубость май - ска. Билки и дър-ве - та, в'красо-

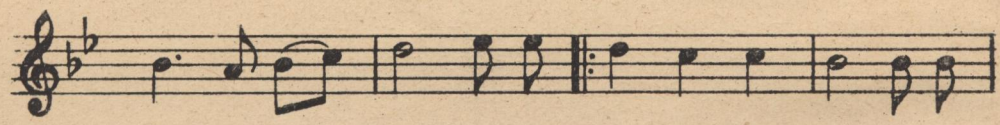

та раз - ви - ти, с'и зо - бил на рож - ба всѣко-

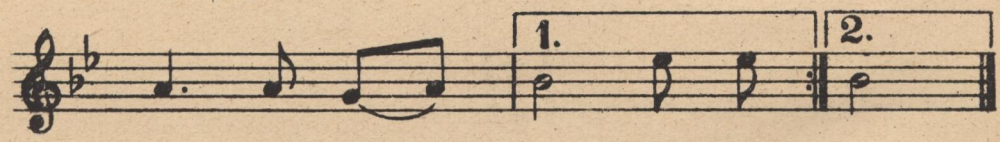

га по - кри - ти, с'и - зо - ти.

МИЛОСЪРДИЕТО

Милосърдието е градина райска,
чудо премѣнена, пълна съ хубость майска;
билки и дървета, въ красота развити,
съ изобилна рожба всѣкога покрити. (2)

Всичко, драго, мило и въ любовь живѣе,
и цъвти, и върже, и расте, и зрѣе.
Пролѣть, лѣто, есень и презъ цѣла зима,
отъ когато хора на земята има. (2)

И щомъ пѫтникъ моренъ мине край градина,
всѣко живо клонче весело му кима:
Плодове узрѣли безъ користь предлага
съ непресторна нѣга и усмивка блага. (2)

Бедни и богати, здрави или болни,
и по всѣко време, тука сѫ доволни,
че смѣняватъ въ радость грижитѣ — хомота,
и съ утеха виждатъ смисълъ въвъ живота. (2)

Затуй, който дири истинска победа,
рай такъвъ прекрасенъ нека си отгледа;
нѣма да се свърши щастие за него,
ще го благославятъ и земя, и небо. (2)

СЪРДЕЧНИЯТЪ ЗОВЪ

БАВНО

Предъ Тебъ при - па - да - ме, Гос - по-

ди, днесъ с'чис - ти тре - пет - ни ду-

ши. Въвъ пѣ- сень из- ли - ва ме сърд-ца-та

си и зо-вемъ Те, пре - све- ти прости. Въвъ сти.

СЪРДЕЧНИЯТЪ ЗОВЪ

Предъ Тебъ припадаме, Господи,
днесъ съ чисти, трепетни души;
въвъ пѣсень изливаме сърдцата си,
и зовемъ Те, Пресветий, прости!

Забравяй грѣховетѣ наши,
обилно насъ благослови;
Царю, Преблагий, на свѣтлитѣ души,
въ царството Си ни приеми.

Тамъ да те славимъ презъ вѣчностьта,
единъ Ти заслужвашъ хвала;
огради ни съ милоститѣ си Твои,
озари ни съ Твойта свѣтлина.

СЪДЪРЖАНИЕ

		стр.
1.	Братство, единство	4
2.	Напредъ да ходимъ смѣло	6
3.	Време е да вървимъ	8
4.	За небесния царь	10
5.	Напредъ, чада, напредъ	12
6.	Дързость въ Христа, другари	14
7.	Къмъ Сионъ	16
8.	На бѣлия цвѣтъ	18
9.	Славейчета горски	20
10.	Зора на новия животъ	22
11.	Събуди се, братко мили	24
12.	Страдна душо	26
13.	Изгрѣй, ти мое слънце	28
14.	Стани, стани!	30
15.	Шуми	32
16.	Изгрѣва день тържественъ	34
17.	Излѣзълъ е сѣячъ да сѣе	36
18.	Росна капка	38
19.	Сине мой, пази живота	40
20.	Нови дрехи	42
21.	О, Учителю благати	44
22.	На Христа запѣйте	46
23.	Пѣсень на гласнитѣ букви	48
24.	Благословенъ Господъ	50
25.	Благославяй, душе моя, Господа	52
26.	Ще се развеселя	54
27.	Любовьта е изворъ	56
28.	Небето се отваря	58
29.	На Учителя покоренъ	60
30.	Поздравъ на Учителя	62
31.	Милосърдието	64
32.	Сърдечниятъ зовъ	66